

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 186/07-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. augusta 2007 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti I., s. r. o., M., zastúpenej advokátom Mgr. M. B., M., vo veci namietaného porušenia jej základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 8 NcC 55/2006, ako aj jeho uznesením č. k. 8 NcC 55/2006-95 z 24. októbra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti I., s. r. o., **o d m i e t a** z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. februára 2007 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti I., s. r. o., M. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom Mgr. M. B., M., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 NcC 55/2006, ako aj jeho uznesením č. k. 8 NcC 55/2006-95 z 24. októbra 2006.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresnému súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) bol 23. novembra 2005 doručený návrh na určenie neplatnosti dražby proti sťažovateľke ako odporkyňi, pričom konanie bolo vedené pod sp. zn. 7 C 286/2005. Pojednávania v danej veci sa uskutočnili 24. apríla 2006, 4. mája 2006 a 5. júna 2006.

Sťažovateľka ďalej uvádza, že okresnému súdu bola 17. augusta 2006 doručená námietka zaujatosti proti zákonnému sudcovi v tomto konaní vznesená navrhovateľmi v 1. a 2. rade (ďalej aj „navrhovatelia“). Títo namietali zaujatosť zákonného sudcu z dvoch dôvodov. Prvým dôvodom bol blízky priateľský vzťah zákonného sudcu a koncipienta právneho zástupcu sťažovateľky, ako druhý dôvod uviedli navrhovatelia skutočnosť, že „*matka navrhovateľov je pracovníčkou okresného súdu*“.

Zákonný sudca po doručení námietky zaujatosti vykonal nasledovné úkony:

- v úradnom zázname sa vyjadril, že sa necíti byť vo veci zaujatý,
- vec predložil na vyjadrenie ostatným sudcom okresného súdu,
- predložil spis na rozhodnutie nadriadenému (krajskému) súdu.

Krajský súd v danej veci rozhodol uznesením č. k. 8 NcC 55/2006-95 z 24. októbra 2006 tak, že všetci sudcovia okresného súdu sú vylúčení z prerokovania a rozhodnutia vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 286/2005 a vec prikázal na ďalšie prerokovanie a rozhodnutie Okresnému súdu Ružomberok. Sťažovateľka ďalej uvádza: „*V odôvodnení predmetného uznesenia súd zhrnul obsah námietky zaujatosti, následne uviedol, že sa všetci sudcovia OS Martin cítia zaujatí z dôvodu priateľského vzťahu k matke navrhovateľa v rade 1), ktorá je pracovníčkou OS (...), okrem zákonného sudcu JUDr. ..., ktorý sa k veci nevyjadril. Následne súd odcitoval znenie ustanovenia § 14 ods. 1 OSP a § 15a OSP a následne dôvodil, že síce námietka bola podaná po lehote uvedenej v § 15a ods. 2 OSP,*

ale napriek tomu o nej rozhodne a vzhľadom na priateľský vzťah sudcov k matke navrhovateľa v rade 1), ktorá je pracovníčkou OS (...) a vzhľadom na odstránenie pochybností a nestranného rozhodnutia vylúčil všetkých sudcov OS Martin. Súd sa nezaoberal námietskou spočívajúcou v údajnom priateľskom vzťahu zákonného sudcu a koncipienta právneho zástupcu sťažovateľa, pravdepodobne z dôvodu, že toto tvrdenie navrhovateľa nepreukázali a tiež z dôvodu, že bolo podané po uplynutí lehoty uvedenej v § 15a ods. 2 OSP.“

Na základe uvedených skutkových okolností sťažovateľka zastáva názor, že krajský súd porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že:

«Prvým a úplne základným argumentom je skutočnosť, že v zmysle ustanovenia § 15a ods. 2 OSP účastník môže uplatniť námietku zaujatosti podľa odseku 1 najneskôr na prvom pojednávaní, ktoré viedol sudca, o ktorého vylúčenie ide, alebo do 15 dní, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený. Právny zástupca navrhovateľov sám v podanej námietke uvádza, že zo strany navrhovateľov, došlo po pojednávaní 5. 6. 2006 k „oznámeniu“ skutočnosti, že koncipient právneho zástupcu spoločnosti JUDr. ... Mgr. ... je v blízkom priateľskom vzťahu so zákonným sudcom JUDr. ... Bez ohľadu na to, že sa sťažovateľ k tejto námietke, tvrdenej bez akéhokoľvek dôkazu, meritórne nevyjadruje, je podľa jeho názoru nepochybné, že táto námietka bola podaná po stanovenej lehote a preto sa na ňu v súlade so súdnou praxou, pozitívnou právnou úpravou i odbornou literatúrou (napr. Krajčo, A. a kol. – Občiansky súdny poriadok. Komentár, Eurounion 2006, s. 98 atď.) nemalo prihliadať, konať ďalej tak, akoby námietka nebola podaná a určite vec nepredkladať na rozhodnutie súdu nadriadenému. ...

Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že tu existuje zjavný rozpor medzi tým, čo tvrdí Krajský súd Žilina v Uznesení zo dňa 24. 10. 2006 [uviedol, že sa všetci sudcovia OS Martin cítia zaujatí z dôvodu priateľského vzťahu k matke navrhovateľa v rade 1), ktorá je pracovníčkou OS Martin, okrem zákonného sudcu JUDr. ..., ktorý sa k veci nevyjadril] a obsahom spisu OS Martin, č. l. 87, kde je zákonným sudcom spísaný úradný záznam o tom, že sa vo veci necíti byť zaujatý.»

Na základe uvedených skutočností považuje sťažovateľka uznesenie krajského súdu za neudržateľné a neodôvodnené, „a to aj s ohľadom na skutočnosť, že ak aj bola námietka nesprávne nadriadenému súdu predložená, tento nemohol pre nedostatok právomoci v spojitosti s princípom zakotveným v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR rozhodnúť“.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti I., s. r. o. nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 NcC 55/2006 bolo porušené.

2. Uznesenie Krajského súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 NcC 55/2006 zo dňa 24. 10. 2006 sa zrušuje.

3. Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Ružomberok, aby bez zbytočného odkladu odstúpil vec, ktorá bola Okresnému súdu Ružomberok prikázaná na základe Uznesenia Krajského súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 NcC 55/2006 Okresnému súdu Martin.

4. Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Martin, aby konal vo veci, ktorá napadla na Okresný súd v Martine dňa 23. 11. 2005 a ktorej bola pridelená sp. zn. 7 C 286/05 a to bez zbytočného odkladu.

5. Krajský súd Žilina je povinný obchodnej spoločnosti I., s. r. o. uhradiť trovy konania v sume vyčíslenej pred rozhodnutím vo veci samej a to na účet jeho právneho zástupcu a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Sťažovateľka zároveň požiadala, aby ústavný súd rozhodol „aj o dočasnom opatrení, v ktorom až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej

- uloží Okresnému súdu Ružomberok povinnosť nepokračovať v prejednávaní veci, ktorá bola Okresnému súdu Ružomberok prikázaná na základe Uznesenia Krajského súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 8 NcC 55/2006“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený

verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď počas celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

Podľa § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezáujatosti.

Podľa § 15a ods. 1 OSP účastníci majú právo z dôvodov podľa § 14 ods. 1 uplatniť námietku zaujatosti voči sudcovi, ktorý má vec prejednať a rozhodnúť.

Podľa § 15a ods. 2 OSP účastník môže uplatniť námietku zaujatosti podľa odseku 1 najneskôr na prvom pojednávaní, ktoré viedol sudca, o ktorého vylúčenie ide, alebo do 15 dní, odkedy sa mohol dozvedieť o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený.

Podľa § 15 ods. 2 OSP účastníci majú právo vyjadriť sa o skutočnostiach, pre ktoré je sudca vylúčený. Tieto skutočnosti sú povinní neodkladne oznámiť súdu. Na opakované oznámenia tých istých skutočností súd neprihliadne, ak už o nich rozhodol.

Podľa § 15a ods. 3 OSP v námietke zaujatosti musí byť uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, a kedy sa účastník podávajúci námietku zaujatosti o dôvode vylúčenia dozvedel. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti námietky zaujatosti, súd neprihliadne; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá.

Podľa § 16 ods. 1 OSP o tom, či je sudca vylúčený, rozhodne bez zbytočného odkladu nadriadený súd.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že krajský súd porušil jej označené práva vo veci vedenej pod sp. zn. 8 NcC 55/2006, a to svojím postupom, ako aj uznesením č. k. 8 NcC 55/2006-95 z 24. októbra 2006 v súvislosti s konaním o námietke zaujatosti tým, že:

- krajský súd rozhodol v merite veci napriek okolnosti, že námietka zaujatosti bola podaná oneskorene,*
- uvedené uznesenie krajského súdu je arbitrárne,*
- postup krajského súdu pri prerokúvaní námietky zaujatosti nemá oporu v platnej legislatíve a je navyše neodôvodnený (tento argument je uvedený vo vyjadrení sťažovateľky doručenom ústavnému súdu 11. mája 2007).*

Ústavný súd z príloh pripojených k sťažnosti zistil, že navrhovatelia v podaní okresnému súdu zo 17. augusta 2006 uplatnili námietku zaujatosti v nasledovnom znení:

„Vo veci boli vykonané pojednávania a to dňa 4. 5. 2006 a 5. 6. 2006, kedy zo strany navrhovateľov bola oznámená skutočnosť, že právny zástupca odporcu v rade 1) a 3) Mgr. ... je v blízkom priateľskom vzťahu so zákonným sudcom JUDr. ..., čo vedie navrhovateľov k vzneseniu námietky voči jeho osobe ako sudcovi prejednávajúcemu danú vec, nakoľko je predpoklad nie objektívneho zhodnotenia skutkového a právneho stavu... Ďalšou okolnosťou, ktorá nás vedie k podaniu uvedenej námietky je aj tá skutočnosť, že matka navrhovateľov je pracovníčkou príslušného súdu.

Žiadame, aby vec bola pridelená z dôvodu zaujatosti sudcu inému sudcovi iného súdu.“

Podľa úradného záznamu okresného súdu na č. l. 87 sa zákonný sudca vyjadril k námietke zaujatosti nasledovne: „Vo veci sa necítim byť zaujatý, i keď je pravdou, že sa osobne poznám s Mgr. Tento určitú dobu pracoval na Okresnom súde v Martine ako vyšší súdny úradník. Určitú dobu bol pridelený aj do môjho senátu.“ Zákonný sudca ďalej na č. l. 88 uviedol: „Spis predkladám na vyjadrenie aj ostatným sudcom, lebo v námietkach navrhovateľov je uvedené okrem iného, že žiadajú, aby vec z dôvodov zaujatosti bola pridelená inému sudcovi iného súdu.“ Sudcovia okresného súdu sa k veci vyjadrili na č. l. 89 až 91.

Krajský súd uznesením č. k. 8 NcC 55/2006-95 z 24. októbra 2006 rozhodol o vylúčení sudcov okresného súdu z prerokúvania a rozhodovania vecí vedenej okresným súdom pod sp. zn. 7 C 286/2005 a prikázal vec na ďalšie konanie a rozhodnutie Okresnému súdu Ružomberok. Krajský súd v odôvodnení predmetného uznesenia uviedol:

„Ústavná požiadavka nestrannosti sudcu je v občianskom súdnom konaní zabezpečená inštitútom vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania vecí v prípade jeho zaujatosti. ...

Navrhovatelia namietali zaujatosť sudcu JUDr. ... podaním došlým Okresnému súdu v Martine dňa 17. 8. 2006, pričom v tomto uviedli, že o dôvode jeho vylúčenia sa mali dozvedieť najneskôr dňa 5. 6. 2006.

Z hľadiska znenia ustanovenia § 15a ods. 2 O. s. p., krajský súd ako súd nadriadený konštatuje, že námietka zaujatosti navrhovateľov bola podaná po uplynutí stanovenej lehoty, avšak aj napriek uvedenej skutočnosti rozhodol o vylúčení všetkých sudcov Okresného súdu v Martine z prejednávania a rozhodnutia vecí, a to vzhľadom na ich vyjadrenia, v ktorých uviedli, že sa cítia byť zaujatí vo veci pre pomer k jednému z účastníkov konania, pričom ich postoj vychádza z priateľského vzťahu k matke navrhovateľa 1). Sudca JUDr. ... ponechal rozhodnutie na úvahu krajského súdu, zároveň však nepoprel to, že s matkou navrhovateľa 1) je v priateľskom vzťahu, pričom samotného navrhovateľa 1) pozná ako jej syna. Konajúci sudca JUDr. ... sa k tejto skutočnosti nevyjadril, avšak krajský súd je toho názoru, že v záujme nestranného rozhodnutia a odstránenia pochybností bolo potrebné vylúčiť všetkých sudcov Okresného súdu v Martine.“

Ústavný súd v rámci svojej ustálenej judikatúry (I. ÚS 126/03, I. ÚS 121/06) uvádza, že pri skúmaní podstatných náležitostí pojmu „zákonný sudca“ podľa čl. 48 ods. 1 ústavy treba brať do úvahy nielen príslušnú zákonnú úpravu, ale predovšetkým ustanovenia ústavy a dohovoru o nezávislom a nestrannom výkone súdnictva. Existencia nestrannosti musí byť určená jednak podľa subjektívneho hľadiska, to znamená na základe osobného presvedčenia a správania konkrétneho sudcu v danej veci, jednak podľa objektívneho hľadiska, teda zisťovaním, či sudca poskytuje dostatočné záruky, aby bola z tohto hľadiska vylúčená akákoľvek oprávnená pochybnosť. V tomto smere ide o zvažovanie zistiteľných

skutočností, ktoré môžu nestrannosť sudcu spochybnit'. Z tohto pohľadu môže mať dokonca určitý význam aj tzv. zdanie (javenie sa) pochybnosti (appearance of bias). Je to inými slovami vyjadrený výstižný výrok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci *Delcourt v. Belgicko*, 1970, séria A, č. 11, podľa ktorého „spravodlivosť má byť nielenže vykonávaná, ale sa aj musí javiť, že je vykonávaná“. Podstatnou je dôvera, ktorú musia sudy v demokratickej spoločnosti u verejnosti vzbudzovať (III. ÚS 16/00).

Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k danému rozhodnutiu, ani skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (I. ÚS 13/00, IV. ÚS 287/04).

V zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobilom, ktorý ustanovil zákon. Ústavný súd sa vo svojej doterajšej judikatúre už priklonil k zásade prednosti ústavne konformného výkladu, čo v konaní o súlade právnych predpisov vyjadril nasledovným právnym názorom: „Keď právnu normu možno vysvetľovať dvoma spôsobmi, pričom jeden výklad je v súlade s ústavou a medzinárodnými dohovormi podľa čl. 11 ústavy a druhý výklad je s nimi v nesúlade, nejestvuje ústavný dôvod na zrušenie na zrušenie takej právnej normy. Všetky štátne orgány majú vtedy ústavou určenú povinnosť uplatňovať právnu normu v súlade s ústavou“ (PL. ÚS 15/98). Zo zásady ústavne konformného výkladu vyplýva tiež požiadavka, aby v prípadoch, ak pri uplatnení štandardných metód výkladu prichádzajú do úvahy rôzne výklady súvisiacich právnych noriem, bol uprednostnený ten, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou

(a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd (II. ÚS 148/06).

Vychádzajúc z uvedeného v danom prípade aj keď krajský súd rozhodol o námietke zaujatosti napriek tomu, že bola podaná oneskorene (§ 15a ods. 3 OSP), namietaným uznesením č. k. 8 NcC 55/2006-95 z 24. októbra 2006 a postupom v tejto veci rešpektoval ústavné princípy a požiadavky stanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pri ktorom odňatím veci okresnému súdu a jej prikázaním Okresnému súdu Ružomberok odstránil pochybnosti o prípadnej absencii nestrannosti sudcov okresného súdu. Nemožno tiež prisvedčiť argumentácii sťažovateľky o tom, že uznesenie krajského súdu je arbitrárne, pretože krajský súd uviedol, že sudcov okresného súdu vylúčil „*v záujme nestranného rozhodnutia a odstránenia pochybností*“. V danom prípade neobstojí ani argumentácia sťažovateľky o rozpornosti uznesenia krajského súdu, pretože podľa úradného záznamu okresného súdu na č. 1. 87 zákonný sudca vo svojom vyjadrení nezaujal stanovisko k osobe matky navrhovateľa v 1. rade ako pracovníčky okresného súdu, vyjadril sa len k osobe právneho zástupcu sťažovateľky.

Krajský súd preto rešpektujúc požiadavky ústavne súladnej aplikácie právnych predpisov a judikatúry ESLP prikázaním veci inému súdu zachoval rovnosť účastníkov konania (navrhovateľov aj sťažovateľky) tak, aby rozhodovanie o danej veci mohlo byť uskutočnené nestranným súdom. Z uvedených dôvodov nemožno jeho postup a uznesenie v danej veci označiť za arbitrárne a bez opory v platnej legislatíve. Na základe uvedených skutočností ústavný súd nezistil medzi postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 NcC 55/2006 a uznesením č. k. 8 NcC 55/2006-95 z 24. októbra 2006 žiadnu príčinnú súvislosť s porušením základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť

k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú je možné považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľky (napr. rozhodovanie o predbežnom opatrení, zrušenie uznesenia krajského súdu, úhrada trov právneho zastúpenia atď.), ktoré sú viazané na rozhodovanie vo veci samej.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. augusta 2007